

Hà Đình Nguyên

Dừa Leo

Đang thao thao bất tuyệt với cô bạn cùng lớp, tôi bỗng... nghẹn ngang khi Nhỏ bưng nước ra mời. Chúa ơi, đ... ẹ... ẹ... p!

Cô bạn cùng lớp giới thiệu:

- Em gái mình. Tên là...
- Dừa leo!

Cái gì đã khiến tôi buộc miệng thế nhỉ? Tôi định thần nhìn kỹ: hóa ra Nhỏ đang mặc một bộ đồ màu vàng nhạt có những đường sọc xanh lơ mờ. Y chang... một quả dừa leo! Cô bạn reo lên thích thú, vỗ tay lấp lỏp. Nhỏ luống cuống đặt vội khay nước lên bàn rồi chạy biến vào trong.

Cả nhà ngồi vào bàn ăn. Ồ, dừa leo – không chỉ là hai đĩa thái mỏng chấm nước tương, mà tôi còn để mấy quả “xơ-cua” ở đầu bàn. Tôi với tay nhón lấy một quả, vuốt nhẹ lên làn da mát lạnh, láng bóng. “Một tuần rồi...”.

Tôi nhồm dậy. Má ngạc nhiên:

- Đang ăn cơm. Bỏ đi đâu vậy?
- Con có chút việc.

Đạp xe đến nhà cô bạn cùng lớp. Vẽ ra đủ thứ chuyện gì đó liên

quan đến sách vở, học tập, trường lớp mà lòng cứ thấp thỏm, cặp mắt vẫn “kín đáo” láo liên...

Cô bạn của tôi quả là nhạy cảm với nụ cười hết sức ý nhị:

-Xin lỗi, mình vô ý quá! Dưa Leo ơi, cho chị Hai ly nước đi em.

Nhỏ xuất hiện. Tôi lại bàng hoàng. Cho đến lúc Nhỏ quay trở vào tôi vẫn còn đờ đẫn quên cả câu chào hỏi thông thường.

Tiếng cô bạn loáng thoáng:

- Bây giờ nó “chết tên” rồi. Cả nhà ai cũng gọi nó là “Dưa Leo”.

- Chịu không?

- Mặc nhiên chấp nhận!

Cô bạn hạ thấp giọng:

- Bốn giờ chiều thứ bảy ghé đây chơi. Sinh nhật Dưa Leo đấy! Mình mời... Ôi, đúng là cái số có “quối nhân” giúp đỡ.

Sáng thứ bảy, tôi tự nguyện lọt vào một trận đồ bát quái ở... ngoài chợ. Một món quà sinh nhật cho Nhỏ mà cứ rối tinh: sổ tay, cây bút máy, cuốn album hay hoa? Các món hàng làm tôi hoa cả mắt, thế mà vẫn nhận ra Nhỏ đang xách giỏ hoa thấp thoáng phía trước. Tôi bật gọi:

- Dưa Leo!

- Ở đây là hàng hoa. Chú muốn mua dưa leo thì quẹo phải tới hàng rau quả kia kìa!

Mấy cô gái bán hoa bấm nhau cười rúc rích.

Tôi lạc lõng giữa đám bạn bè của Nhỏ trong bữa tiệc sinh nhật. May mà còn có cô bạn cùng lớp để vừa cắn hạt dưa vừa rù rì trò chuyện.

Định kiêu từ về sớm thì cô bạn níu tôi lại thì thầm: “Dưa Leo bảo phải

giữ 'ông' lại và 'ông' phải là người khách ra về sau cùng". "Sao lạ vậy?!" Tiệc tàn, Dưa Leo tiễn bạn bè ra về với phần quà "Lưu niệm" cho từng người đựng trong hộp giấy có giải băng đảng hoàng. Cha! "điều" chưa từng thấy!

Tôi về sau cùng thật. Dưa Leo "phát" cho tôi một hộp giấy nặng trĩu: "Lô độc đắc, dành riêng cho anh".

Về đến nhà, tôi ba chân bốn cẳng chui tọt vào phòng riêng. Cẩn thận lấy dao rọc tờ giấy mở hộp quà: cha mẹ ơi! Chẳng có một món thứ hai nào nữa cả - chỉ toàn là dưa leo và ... dưa leo! - Cả ký là ít. Tôi vùng chạy xuống bếp lấy... muối tiêu. Tôi vuốt ve, chiêm ngưỡng từng quả dưa có những sọc vàng xanh hấp dẫn trước khi... nhai trệu trạo. Mấy miếng đầu có vị đặng đặng, nhưng càng về sau càng... ngọt ngào. Phải vậy không, Dưa Leo?

Hà Đình Nguyên

Hà Đình Nguyên

Người Thế Vai

Mười giờ sáng chủ nhật, and đến. Chính xác như đã hẹn trong thư. Tim tôi đập thình thịch khi mở cửa đón anh. Anh nhìn sống tôi một lúc, rồi nhoẻn miệng cười:

- Yên phải không?

Tôi hơi lúng túng:

- Vâng! Còn anh là Thành?

- Đích thị!

Anh cười sảng khoái. Tôi mời anh ngồi vào chiếc ghế đã dự định và xin phép vào trong lấy nước. Sau bức ngăn có tủ cửa sổ kéo rèm - ba ly nước cam vắt đã sẵn sàng. Tôi đặt hai ly vào khay, bưng lên

.....

- Nhà có dễ kiếm không, anh Thành?

- Dễ chứ! Vậy mà bấy lâu nay Yên cứ giấu mãi. Nếu như chắc gì Yên đã cho anh biết nhà.

"Nếu như" thế nào - tôi chưa hình dung nổi, nhưng vẫn thở dài:

- Anh hiểu cho ... Em là con gái, lại quen biết qua thư từ nên ít nhiều gì cũng phải "ý tứ" đôi chút - Nhưng từ hôm nay anh đã biết nhà của Yên rồi. Vậy Yên có cho phép anh thỉnh thoảng tới thăm Yên được không?

Tôi lập lờ:

- Yên nghĩ người trả lời câu hỏi này phải là anh mới đúng.

Thành nhìn sâu vào mắt tôi:

- Quen biết đã hơn một năm nay. Yên vẫn chưa tin anh sao?

Tôi lại lững lơ:

- Lòng tin cũng là một khái niệm mơ hồ, anh Thành à! Vậy đó, "quen biết" hơn một năm. Mới gặp lần đầu mà chưa chi Thành và tôi
- Không, Thành và Yên chứ - đã có chiều hướng ... xung khắc rồi.

Thành móc ví lấy ra tấm ảnh chân dung. Anh rút bút ghi vào mặt

sau: "Gửi Yên với tất cả lòng Tin-Yêu". Tưởng gì, việc này tôi cũng đã dự kiến. Nhận tấm ảnh của Thành xong, Tôi vào phòng trong lấy ra cuốn Calendar đưa ra:

- Em cũng có chút này tặng anh!

Thành nhận cuốn lịch. Anh lật vài tờ rồi cười:

- Còn thiếu lời đề tặng Yên à!

Tôi đón lấy cây bút của anh. Nắn nét ghi vào trang lót. "Ghi tặng anh, đánh dấu ngày anh em mình gặp gỡ". Tôi chưa kịp đưa, Thành đã chồm người quay giựt phăng cuốn lịch trên tay tôi:

- Em cô không phải là Yên! Đúng không?

Tôi hệt hững, chơi với:

- Em ... tôi

- Đừng chối! Cô nên biết rằng nét chữ của Yên đã rất quen thuộc đối với tôi. Nét chữ của cô thì khác hẳn. Yên là ai? Ở đâu?

Đúng là vấn đề "So sánh tự dạng" nằm ngoài sự tiên liệu của tôi. Tôi thật sự bối rối, chưa kịp nghĩ ra cách nào để đối phó. Thành buông người xuống ghế. Cặp mắt của anh đại hãn đi.

- Yên là ai? Ở đâu ? ... Mà thôi, cũng chẳng có gì để tìm hiểu.

Nhờ cô nói lại với Yên rằng: Đừng bao giờ đem tình cảm chân thành của người khác ra làm trò cười. Thôi, chào cô!

Bức rèm lay động. Có tiếng loảng xoảng của đồ vật rơi. Thôi rồi

Tôi nắm tay Thành níu lại:

- Anh Thành! Anh muốn biết Yên là ai phải không? Mời anh theo tôi.

Sau bức rèm - dưới nền nhà là những mảnh vỡ của ly cam vắt - xé qua một chút là Yên... Yên đang úp mặt vào đôi bàn tay khóc nức

nở. Chiếc xe lăn - Yên đang ngồi run lên bần bật.

Một thoáng thảng thốt trong mắt Thành.

Nhưng rồi anh mỉm cười, bước tới

- Chẳng có gì quan trọng đâu Yên. Thôi nào đừng khóc

Những ngón tay của Thành khẽ vuốt nhẹ lên mái tóc Yên. Yên vẫn khóc ... Những ngón tay lại luồn hẳn vào mái tóc mềm dại và từng lọn tóc cứ nường theo năm kẽ tay anh ... chảy dài.

- Yên! Thôi nào, đừng khóc ... Đừng nghĩ ngợi gì nữa nghe Yên

Thành đây mà.

Nhịp gõ trong lồng ngực tôi bỗng dịu hẫng ra và tôi ngượng ngịu nhận ra: lúc này mình là... người thừa!

Hà Đình Nguyên

Hà Đình Nguyên

Song Ca

- Châu ơi! Nhờ Châu qua nhà coi giùm bé Ty cho chị đi chợ chút xíu.

- Em đang học bài mà chị!

- Ồi dzời! Thì mày vừa học bài vừa coi em, bộ hông được hả? Ê, tí tao dzì là

có mấy hũ yaourt đó nhỏ!

Đến nước này thì tôi... thua. Chị Ngọc quày quả dẫn xe đạp đi chợ. Tôi gom sách vở qua nhà chị. Vừa lắc nôi ru bé Ty vừa vật lộn với mấy bài toán giải tích.

Đang làm dở, tự nhiên bé Ty trở chứng. Con bé khóc thét, chòi đạp lung tung. Vứt sách vở qua một bên, tôi vừa lắc nhẹ cái nôi vừa ru. Kho tàng văn chương bình dân với bao nhiêu câu ca dao truyền khẩu cách đây mười phút tôi thuộc lòng. Thế mà giờ đây, tự nhiên tôi... sượng trân! Quên tuốt luốt! Không ru được thì hát. Cả nghìn bản nhạc chất chứa trong bụng chứ ít à. Có lẽ do bé Ty khóc rất "sung" - Dễ đến cả trăm "đề xi mem" chứ không ít. Minh họa "múa" chòi đạp cũng được bé Ty thực hiện với một cường độ chóng mặt. Trong bối cảnh như thế - tôi - khán giả kiêm đạo diễn bất đắc dĩ, bắt buộc phải chọn một bài hát có tiết tấu "tốc hành" cho phù hợp, tôi bật thốt: Năm xưa anh phá núi, em mở đường trên đỉnh Trường Sơn đồi núi chập chùng... "linh" chưa? Bé Ty chẳng những hết khóc mà còn gương đôi mắt bi ve nhìn tôi. Được... trốn tôi "cương" luôn: "Bạn hỡi! Đã bao ngày bao đêm gian na...an...".

Cộc! Cộc! Cộc!

Có tiếng gõ cửa: Một tên con trai lạ hoắc ló mặt vào:

- Chị Ngọc có nhà không, cô bé?

Dễ giận! Hẳn hơn tôi đâu bao nhiêu tuổi mà phách lối trong cách xưng hô dễ sợ. Tự ái quá đi chứ! Tôi tảng lờ. "...Bạn hỡi! Tất cả vì tương lai mai sau...au, quê mẹ đẹp giàu... Dứt bài hát. Hẳn vỗ tay let đẹt, rồi... "ngâm" rằng:

Một thương, bài hát ru em

Hai thương... vũng nước tèm lem giữa nhà

Tôi sưng sờ. Bé Ty hư ghê, thiếu... tế nhị đến độ "tè" thoải mái trước mặt ca sĩ và... khán giả. Tôi tắt bật thay tã rồi bò lăn ra nền nhà chùi rửa. Hẳn ngồi nhìn tôi lom lom với nụ cười "miếng chai" trên môi.

Người gì chẳng biết phép galant một tí ti. Đã thế, còn "dzô dziên" cầm sách vở của tôi lên lật lật, giở giở... Chưa

chắc đâu ông à. Cái mặt giống... Tôn Ngộ Không thế kia, chắc gì giải mã được

những con số hóc búa ở tròng?!...

Bé Ty lại khóc. Tôi cuống. Hồng lẽ lại ru con bé bằng những bài... hành khúc.

Hắn thúc:

- Ru em đi Châu! - Á, đọc lên tên tôi trên bìa tập.

Tôi... nổi doá, nguyệt hẳn một cái muốn lé cả mắt:

- Kệ tui! Người ở đâu khi không vô nhà người ta "ngồi đồng"

- Nhà "người ta" nào? Tui... dzô nhà chị Ngọc chớ bộ!

Tôi... cứng họng. Đã thế tôi "bán cái" vụ ru qua hẳn cho... bở ghét!

Tôi giả vờ... mắc cỡ:

- Anh ru giùm đi. Châu ...

- Vậy để "anh" ru cho.

Thế là hẳn ung dung tự tại ngồi bên cái nôi của bé Ty. Thản nhiên ru như đã từng ru. Toàn những câu ca dao... cải biến:

"Ầu ơ... thế này, thế nọ, thế kia,

Thế nào đi nữa... em dzìa... dzới anh".

Đúng là... dân mồm mép có quai! Hẳn quay sang tôi:

- Thuộc không?

Tôi bụm miệng, lắc đầu. Hắc cười:

- Vậy thì hát dân ca nhen!

Hắc hát nho nhỏ:

"Gió mùa thu mẹ ru con ngủ.

Năm canh chầy, thức đủ năm canh..."

Phải công nhận là hắc có giọng ấm và mượt mà quá đỗi! Nên chi bé Ty nhắm mắt thiu thiu. Nên chính tôi cũng không thể cưỡng lại được hấp lực ma quái ấy. Tôi buột miệng hát theo:

"Hỡi chàng mà.... chàng ơi !... Em nhớ thương chàng". Và... cứ thế.

Không biết tôi và hắc trở thành một đôi song ca tự lúc nào - khỏi cần thính giả - bởi, bé Ty đã ngủ mất.

Đang hát ngon trớn, bỗng chị Ngọc xộc vào.

- Ủa, tụi bây quen nhau hồi nao vậy?

Tôi nín khe. Hắc nháy mắt với chị Ngọc:

- Mới tức thời đó chị ơi!

- Trời đất! Vậy mà con Châu đã dám "Em nhớ thương chàng" rồi?!

Tôi vợ tập vở. Chạy biến về nhà mình

Hà Đình Nguyên

Nguồn: Thời áo trắng

Được bạn: Thành Viên VNthưquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003